

TÌNH CŨ

Dựa theo bài viết cùng tên của GIANG PHÚC ĐÔNG SƠN
Trên blog Đàn Chim Việt
(<http://www.danchimviet.info/giang-phuc-dong-son-tinh-cu/03/2017/2335/>)

Năm Mậu Thân, tôi lên mười tám,
Khò khờ nhất trong đám con trai.
Chưa từng quen biết một ai,
Là người khác phái, để hoài nhớ thương.

Học đệ Nhất, ở trường Nguyễn Trãi,
Thích tạo hình các loại phi cơ.
Những khi có rảnh thì giờ,
Là tôi cặm cụi các mô hình này...

Nên chẳng có mấy ai kết bạn,
Chỉ có Hải là bạn thân thôi.
Trong trường thường gọi chúng tôi,
Là hai thằng “bóng” để cười chọc quê.

Nhưng chúng tôi không hề khó chịu,
Vì thật ra, chẳng hiểu gì nhiều.
Về từ “bóng” các bạn trêu,
Sau này mới hiểu, là điều không hay.

Không như những chàng trai mới lớn,
Thường lân la ở chốn nữ sinh.
Để tìm bạn gái cho mình,
Còn tôi và Hải, thân tình bên nhau.

Còn một chuyện thâm sâu hơn nữa,
Mà chúng tôi, hai đứa không ngờ.
Những tên ngỗ nghịch giả vờ,
Biệt danh “Hải Dưới”, gán cho bạn mình.

Một thằng bạn, cố tình giải thích,
Hải Thượng Lãn Ông đích Hải Trên.
Những ai có Hải trùng tên,
Được thêm chữ “dưới” đứng bên tên này.

Giải thích xong, chúng quay cười ngất,
Nhưng với tôi, thì thật ngu ngơ.
Làm sao biết được ý đồ,
Thản nhiên không hiểu nguyên do chúng cười...

Đúng là tôi “lớn người tối dạ”
Không hề nghĩ bậy bạ quanh co.
Những gì tui bạn gán cho,
Coi như là thật, chẳng lo nghĩ gì...

Số đào hoa, nên tuy khờ khạo,
Nhờ hoàn cảnh đã tạo dịp may.
Như là một sự an bài,
Ngẫu nhiên đưa đến, không sai tí nào.

Tết Mậu Thân, giặc vào thành phố,
Đêm giao thừa, súng nổ khắp nơi.
Hoà cùng tiếng pháo giao thời,
Sài Gòn khói lửa ngập trời...than ôi!

Trong thành phố, nhiều nơi bất ổn,
Phải tản cư, để trốn giao tranh.
Nhà tôi, Phú Nhuận an lành,
Cho nên ba mẹ đã dành ưu tiên.

Để gia đình bác Hiền trú tạm,
Thế là tôi có bạn tâm tình.
Ngọc Dung, cô cháu rất xinh,
Trưng Vương, Đệ Nhất, thông minh tuyệt vời.

Học nhảy lớp, thua tôi một tuổi,
Có nhiều chàng theo đuổi cô ta.
Mỗi chiều tan học về nhà,
Thường luôn có những “Hon-đa” chàng ràng.

Riêng tôi, thì nhờ nàng giải toán,
Chỉ là cố, để tán tỉnh nàng.
Nhiều bài giải rất dễ dàng,
Nhưng tôi cũng vẫn nhờ nàng giúp cho.

Dung thừa biết ý đồ đen tối,
Nhưng lại không từ chối yêu cầu.
Phải chăng “ý hợp tâm đầu”?
Tối nào tôi cũng gặp nhau hỏi bài.

Cà phê sữa đá, hai ly cối,
Tôi đều pha, mỗi tối uống chung.
Điều nàng thích thú vô cùng,
Xua tan buồn ngủ, để Dung học bài...

Tôi mến Dung từ ngày tháng đó,
Chiến sự sao, chẳng có quan tâm.
Chỉ mong có nàng ở gần,
Tôi chăm chỉ học, một phần vì Dung.

Các trò chơi, đều dừng lại hết,
Tính tình tôi, đã biết đổi thay.
Nhưng điều tôi suy nghĩ hoài,
Làm sao để biết được ngay ý nàng??

Tôi đem chuyện ra bàn cùng Hải,
Nó khuyên tôi, là phải rủ em,
Đi chơi đâu đó để xem,
Nếu em chấp nhận, thì nên yên lòng...

Ngày hôm sau, tôi mong đến tối,
Để gặp Dung, và nói chuyện này.
Mở đầu chuyện nhằm khôi hài,
Cuối cùng tôi hỏi, ngày mai làm gì?

Mai thứ bảy, anh hỏi chi vậy?
Nhờ em hoài, anh phải đền công.
Anh mong được trả cho xong,
Đưa em dạo phố một vòng ăn kem...

Người trả công, là em mới phải,
Có gì đâu mà lại là anh.
Cà phê anh đã thân hành,
Giúp em tỉnh táo, học hành mỗi đêm...

Lời Dung nói, tăng thêm bối rối,
Chắc là Dung từ chối đi chơi.
Tôi đang mong câu trả lời,
Nhưng Dung không nói, mà ngồi suy tư.

Phút chờ đợi, lâu như cả tháng,
Và sau cùng, với dáng hồn nhiên.
Gật đầu đáp trả tôi liền,
Dạ! Anh xin phép bác Hiền cho em.

Tôi thấy lòng vui lên không ít,
Cầm tay Dung ríu rít cảm ơn.
Ngại không dám để lâu hơn,
Tay Dung nhẹ rút, khỏi lòng tay tôi...

Nàng tươi cười, nói lời giao ước,
Chiều mai, nhưng về trước sáu giờ.
Không nên để bác phải chờ,
Phụ lo với bác, trong giờ nấu ăn.

Đã biết được điều hằng mong ước,
Tôi rất vui, như được “bảng vàng”.
Và Dung với giọng nhẹ nhàng,
Anh về phòng đi, em đang học bài.

Tôi gấp sách, nhắc “hai giờ nhé”,
Anh chờ em, đừng trễ nghe không.
Dung cười, ngẫm ý đồng lòng,
Tôi an tâm, trở về phòng mình ngay...

Chiều thứ bảy, một ngày nắng đẹp,
Tôi đại diện, xin phép bác Hiền.
Tin tôi, bác chấp thuận liền,
Mẹ cha cũng vậy, chẳng riêng người nào.

Được phép rồi, tôi vào thúc hối,
Mau lên Dung, để tối mất tiêu.
Sau khi thưa trình đủ điều,
Chúng tôi sánh bước, nghe nhiều lời khen...

Xe Hon-đa tôi hằng mong ước,
Đến hôm nay mới được chở Dung.
Lần đầu, cảm giác lạ lùng,
Tuy không ôm sát, vì Dung ngại ngừng.

Gởi xe xong, tôi cùng đồng ý,
Ghé nhà sách Khai Trí xem qua.
Xong rồi mới đi ăn quà,
Phương Lan hương vị đậm đà ly kem...

Tôi rủ Dung, “đi xem phim nhé”,
Nàng phân vân, rồi khẽ gật đầu.
Và giành mua vé thay tôi,
Lý do tôi đã trả rồi, tiền kem.

Rạp Rex, người đi xem đông lắm,
Trong rạp tối, Dung nắm tay tôi.
Kề tai, thỏ thẻ góp lời,
Đứng đây chút, quen mắt rồi hãy đi.

Tôi hồi hộp, không gì kể xiết,
Lần đầu tiên mới biết kề vai.
Tim tôi như đập nhịp sai,
Nghĩ thầm, “có đứng đây hoài chẳng sao”...

Quen mắt rồi, lần vào đến chỗ,
Ngồi vào ghế, tôi cố sát gần.
Dung cũng “đồng cảnh tương lân”,
Không như ở nhà, luôn cần nghiêm trang...

Hai tay chúng tôi, đang nắm chặt,
Tuy tối, vẫn thấy mắt long lanh.
Còn tim, rộn rã đập nhanh,
Của tình hai đứa riêng dành cho nhau...

Ngồi xem phim, được sau một lúc,
Đột nhiên tôi lập tức quay sang,
Định hôn lên má của nàng,
Nhưng Dung cũng đã sẵn sàng nụ hôn.

Nụ hôn đầu đời, luôn ghi nhớ,
Lúc hai đứa, vừa ở tuổi yêu.
Làm sao nói hết những điều,
Say sưa, hồi hộp, như triều trào dâng.

Phim chiếu gì, đâu cần biết tới,
Ra khỏi rạp, Dung hỏi tình ranh,
“Phim hay quá phải không anh?”
Nụ cười bí ẩn, nàng dành cho tôi...

Ngụ ý nói lên lời sai trái,
Rằng chúng ta đâu phải coi phim.
Mà theo tiếng gọi con tim,
Để cùng san sẻ nỗi niềm cho nhau.

Không xem phim nữa đâu anh nhé,
Lời nói Dung, tỏ vẻ trách yêu.
Để xua tan hết những điều,
Nàng cho là có “hơi liều” hôm nay...

Tin chiến sự, đổi thay thuận lợi,
Nhà bác Hiền, Xóm Mới đã yên.
Bác lo thu xếp dọn liễn,
Ở đây lâu quá, sợ phiền mẹ cha.

Tối hôm đó, chính là đêm cuối,
Tôi gặp Dung cùng với cà phê.
Với lòng buồn bã tái tê,
Khi nghe báo: *"mai em về rồi anh"*.

Có cái này, em dành để tặng,
Tôi ngồi vào ghế, lặng lẽ chờ.
Nàng trao tôi một bì thư,
Bên trong chỉ có trơ vơ tấm hình.

Với câu đề tặng, tình tứ lắm,
"Thương tặng anh yêu" nằm mặt sau.
Xem xong tôi gấp lại mau,
Thầm mừng thấy được lần đầu chữ *"yêu"*.

Anh cảm ơn nhiều, *"em yêu"* nhé,
Tôi lên tiếng thật khẽ với nàng.
Với bao xúc cảm ngập tràn,
Cũng lần đầu, nói với nàng tiếng *"yêu"*.

Phần Dung, cũng có nhiều xúc động,
Tôi cảm được qua giọng khác thường.
Về phòng nghỉ đi anh thương,
Để mai còn phải đến trường đó nghe.

Khi nào anh có về Xóm Mới,
Nhớ ghé thăm em với, nghe anh!
Lời tâm tư, rất chân thành,
Sợ gây tội lỗi...tôi nhanh về phòng.

Đêm hôm đó, tôi không thể ngủ,
Cứ luôn suy nghĩ đủ mọi điều.
Hai nhà chẳng xa bao nhiêu,
Nhưng sao tôi vẫn có nhiều âu lo...

Vắng Dung, tôi buồn xo khôn tả,
Đợi thứ bảy, đến cả năm ngày.
Phải làm sao thăm Dung ngay,
Tôi lo lắm, không kéo dài lâu hơn...

Anh Toàn thấy tôi, vồn vã hỏi,
Có gì không Huy? nói anh nghe.
Má ba anh đi chưa về,
Dạ không anh, em chỉ về thăm Dung.

Anh ngạc nhiên vô cùng, liền hỏi,
Bộ Dung không có nói em sao?
Nó về Nha Trang, thôi không vào,
Mẹ đau nặng, biết làm sao bây giờ!

Tôi ngạc nhiên, thần thờ một lúc,
Và anh Toàn, lập tức thêm vô.
Em cần địa chỉ anh cho,
Dạ thôi, chắc Dung cũng thơ em rồi.

Qua anh Toàn kể, tôi còn biết,
Hoàn cảnh Dung, đặc biệt thương hơn.
Má ba thì đã ly hôn,
Nhưng nàng luôn muốn thương tròn cả hai.

Tôi tự trách mình hoài cũng phải,
Thương người ta, mà lại vô tình.
Không tìm hiểu chuyện gia đình,
Để chia sẻ với người mình trót thương...

Đợi thơ Dung, tôi thường viện lý,
Chắc bận, không còn nghĩ viết thơ.
Riêng tôi cũng không thì giờ,
Vùi đầu sách vở, để chờ ngày thi.

Tú tài xong, còn li bì học,
Thi chuyên môn khó nhọc hơn nhiều.
Quên dần với chuyện tình yêu,
Xa nhau quên mất, là điều tất nhiên...

Sau Mậu Thân, động viên toàn diện,
Bạn bè tôi, tính chuyện đầu quân.
Ưu tiên, Hải Quân, Không Quân,
Hay vào “Đà Lạt”, được tuần tự đăng.

Riêng phần tôi, thì bằng mọi cách,
Phi công là thượng sách của tôi.
Máy bay, sở thích lâu rồi,
Không Quân đã nhận, ôi thôi quá mừng...

Tình cờ được thơ Dung từ Mỹ,
Thật ngạc nhiên, hoan hỷ làm sao!
Khi tôi không còn ước ao,
Vì luôn thất vọng, sau bao đợi chờ...

Tôi hồi hộp, đọc thơ mới rõ,
Lý do Dung không có thơ liền.
Vì còn bao chuyện ưu tiên,
Nên nàng muốn gác chuyện riêng bên lề.

Thơ ngắn gọn, kể về công việc:
Em về gấp, khi biết mẹ đau,
Và rồi, chỉ một tháng sau,
Mẹ em đã mất, nỗi sầu xót xa.

Em về ở với ba từ đấy,
Mất mẹ rồi, hết thấy cãi nhau.
Nỗi buồn, cũng tạm biến mau,
Em yên tâm học, đổ đầu “phần hai”.

Được học bổng, tú tài ưu hạng,
Một tương lai xán lạn đang chờ.
Nên em không thể thờ ơ,
Cuối thu năm đó, là giờ em đi.

Chuyện yêu đương, thôi thì gác lại,
Cho nên em đã ngại thơ anh.
Tuy thương, nhưng duyên khó thành,
Không nên vương vấn, em đành cam tâm.

Giờ đã hơn một năm xa cách,
Chắc không còn phiền trách gì thêm.
Xin anh hãy nên quên em,
Không gian cách trở, chỉ thêm phiền lòng...

Tên người gởi, nhưng không địa chỉ,
Chỉ biết từ ở Mỹ gởi về.
Gấp thơ lại, thôi mân mê,
Để cho cảm giác bay về hư không...

Khi trở thành phi công thực thụ,
Rồi bận hành quân đủ khắp vùng.
Tình thương vung vãi tứ tung,
Lâu dần tôi cũng quên Dung mất rồi...

Năm bảy lăm, thì tôi kẹt lại,
Qua năm năm ở trại tập trung.
Vượt biên trong cảnh khốn cùng,
Cuối cùng cũng đến được vùng tự do...

Vào một chiều, tôi còn đang ở sở,
Con gái tôi đã bất ngờ gọi vào.
Báo tôi biết, nó ngứa ngáy thế nào,
Và xin tôi, về đưa vào bác sĩ.

Trên đường về, tôi tìm xem địa chỉ,
Bác sĩ da và allergist ở gần.
Để lấy hẹn, và biết giờ tôi cần,
Nancy Luong, tên tôi lần đầu biết.

Chỉ cách ba miles, rất là tiện việc,
Vào phòng đợi, tôi vừa liếc thấy tên.
Trên văn bằng, treo ở vách kế bên,
Tôi đến gần, để nhìn xem cho kỹ.

Luong Ngoc Dung Nancy, tên bác sĩ,
Chuyên khoa ngành allergology.
Cho tôi cảm giác nôn nao lạ kỳ,
Dù biết tên họ, nhiều khi trùng hợp.

Phút giây chờ đợi, rất là hồi hộp,
Còn hai mươi phút, tôi nơm nớp chờ.
Và cuối cùng thì cũng đã đến giờ,
Cửa mở ra, tôi bất ngờ biết được.

Chính là Ngọc Dung của tôi ngày trước,
Qua thời gian, không còn được như xưa.
Đã điểm sương, trên mái tóc lưa thưa,
Nhưng giọng nói, tiếng cười, chưa thay đổi.

Tôi chưa muốn nhìn làm chi cho vội,
Khám con tôi, nàng rất dễ nhẹ nhàng.
Hỏi nguyên nhân, và giải thích rõ ràng,
Chích cortisone xong, và sang đo máu...

Nàng nhận tôi qua câu hỏi về cháu,
Con gái anh Huy hả?, cháu rất xinh.
Giống anh, như đúc từ một khuôn hình,
Ba bảy năm rồi, anh nhìn không khác...

Xin anh ở với cháu thêm một lát,
Dung sẽ quay lại, quan sát xem sao.
Giờ phải lo hai bệnh nhân mới vào,
Rồi sau đó, chúng mình trao đổi chuyện.

Nàng bước qua phòng, khách đang hiện diện,
Giờ con gái mới lên tiếng hỏi tôi.
Bố quen bà Bác sĩ này trước rồi?
Kể vào tai con gái, tôi nói nhỏ...

Vừa nghe xong, nó ngạc nhiên thấy rõ,
Reo lên “thật vậy sao?”, bố hay ghê!
Chuyện trò thêm, đến lúc Dung quay về,
Việc trước tiên, hỏi cháu về cảm giác.

Rồi khám da, xem có gì đổi khác,
Vết đỏ gần biến hết, ngạc nhiên nhiều.
Nàng đưa thêm thuốc, căn dặn đủ điều,
Ăn uống, tắm rửa, bao nhiêu cần thiết...

Con gái tôi, tỏ ra rất hiểu biết,
Vừa nghe xong, nó cáo biệt ra ngoài.
Còn cẩn thận kéo cửa khép lại ngay,
Để chúng tôi được khoan thai nói chuyện.

Nhìn nhau, như có gì còn lưu luyến,
Một lát sau, mới lên tiếng hỏi nhau.
Ba bảy năm, thời gian qua rất mau,
Anh qua đây được bao lâu rồi vậy?

Là phi công, những năm gian nguy ấy,
Nhưng không may, anh kẹt lại Việt Nam.
Sau năm năm tù tội thật gian nan,
Rồi vượt biên, đến Thái Lan tám mốt.

Vì quân nhân, nên ưu tiên số một
Định cư Hoa Kỳ, trót lọt dễ dàng.
Sáu tháng sau, anh đã rời Thái Lan,
Còn độc thân, nên nhẹ nhàng, thanh thản...

Khi vào đây, nhìn thấy tên trên bảng,
Thì anh cũng đã dự đoán là em.
Nhưng rồi, lại còn có suy nghĩ thêm.
Chắc không phải, vì em học Điện Tử.

*Đó là môn em ghi tên học thử,
Sau hai năm, em thực sự thấy ngoa.
Nên đổi ngành, xin học lại Y Khoa,
Tôi khế gặt, “à thì ra là thế”!*

Chuyện đông dài, hôm nào em sẽ kể.
Nguyên nhân nào, em phải để đổi nghề.
Nhìn tay Dung, không có nhẵn “phu thê”,
Tôi thận trọng, hỏi thăm về gia cảnh.

Nhìn xa xăm, Dung hình như muốn tránh,
Nổi xúc động, qua hình ảnh thương tâm.
*Chồng qua đời, cách đây đã năm năm,
Ông người Mỹ, và cũng làm bác sĩ.*

*Không có con để sớm hôm hủ hỉ,
Và giờ đây, em sống chỉ một mình.
Nỗi cô đơn, cũng là một cực hình,
Nhiều lúc em thấy buồn tênh da diết.*

*Ngày thường, thì bận lo công việc,
Đến cuối tuần, thì mới thiết cô đơn.
Nhưng đành vậy, không biết làm sao hơn...
Thấy tôi vui, Dung nổi cơn thịnh nộ.*

Ý trách sao không thông cảm nỗi khổ,
Tôi liền xòe bàn tay, tỏ ý là,
“Anh không còn vướng bận với người ta”.
Dung chợt hiểu, liền vội la lên hỏi.

*Anh ly dị rồi hả?? sao không nói,
Tôi gặt đầu, đồng ý với Dung ngay.
Đã được hai năm, tính đến hôm nay,
Niềm hân hoan, lộ ngay trên ánh mắt.*

Có hai con, trai lớn làm Cảnh Sát,
Còn Jennifer, thì anh mất quyền nuôi.
Chỉ thăm con, khi nào được phép thôi
Hay khi nó cần tới, thời mới gọi.

Và hiện tại, anh cũng sống trơ trọi,
Đồng cảnh ngộ, sao tránh khỏi hân hoan.
*Vậy em rủ anh đi ăn kem Phương Lan,
Để gợi lại kỷ niệm ban đầu đó...*

Không, anh chỉ muốn lang thang dạo phố,
Để có cơ hội dụ dỗ coi phim.
*Em nói rồi mà, “không thèm coi phim”,
Vậy pha cho em “cà phê sữa đá”*

Rồi cả hai đều cùng cười khoái trá,
Biết được như vậy, đã quá đủ rồi.
Giờ anh phải đưa con trả lại thôi,
Tôi lên tiếng, “ngày mai trời lại sáng” ...

Đứa ly dị, người chồng đã quá vắng,
Gặp lại nhau, những năm tháng cuối đời.
Mối tình đầu, đã lưu lạc nổi trôi,
Giờ gặp lại, quả số trời đã định...

SÁU NGUYỄN

